

Van néhány nagyon is nyilvánvaló következtetés Koszovó kapcsán, amelyet én mint magyar, nem kerülhetek meg. Kis nép, mint mi vagyunk, és hasonlóképpen szerencsétlen volt, mert idegenek ültek a nyakán. Eddig az egyezés velünk, de mert lerázta őket, mert volt elég bátor és elszánt, hogy kivívja saját nemzeti létének saját kézbe vételét, a továbbiakban megszűnik a párhuzam.

1. Bárhogy is nézem, Koszovóban győzött az igazság - ami jó. Pusztán a tény, hogy győzhetett, hogy ez lehetséges az álmok világán kívül is, ma még teljes jelentőségében fel sem fogható üzenet egyben a baszkoknak, a csecseneknek, az abházoknak, a dél-oszétoknak, a karabahi örményeknek, és őszintén merem remélni, hogy fontos üzenet a délvidéki, erdélyi, felvidéki, kárpátaljai magyaroknak is. Merthogy a mai Európában egyre égetőbb problémává válik a saját arculatához ragaszkodó kisebbségek igénybejelentése az önállóságra, gondoljunk csak az ingatagnál is ingatagabb Belgium flamand-vallon feszültségére, Anglia és Észak-Írország történelmi vitájára vagy a Szovjetunió szétesését követően idegen szupremácia alá került orosz százezrek kérdésére. A felsorolt példák mindegyike beélelt társadalmi bomba, amely bármikor robbanhat, Koszovó viszont arra példa, hogy ez a robbanás nem feltétlenül halált hozó: lehet építő is. Mondom: lehet, mert az persze - szakmailag és lelkiismeretileg megalapozott - külön kandidátusi disszertációk témája lehetne, hogy mennyire tekinthető példaértékűnek, azaz megismételhetőnek és követhetőnek a koszovói példa.

2. Tény, hogy egy eddig nem volt, új állam született Európában, még hozzá egy iszlám állam - ami aggasztó. Én Törökországot - (mivel területének 90 százaléka Ázsiában van) - sosem tekintettem európai államnak, ezért hihettem azt az elmúlt évekig, hogy öreg kontinensünkön az apró és minden ízében jelentéktelen Albánia kivételével, nincsen iszlám állam. Csakhogy a kép változik: a zavaros jogállású, mesterségesen létrehozott, instabil Bosznia-Hercegovina lett a második, vasárnap óta pedig Koszovó a harmadik muszlim állam Európában! Közben Törökország mindent elkövet, hogy az EU tagjává válhasson. Ki tudja, talán fog is. Mindez engem félelemmel tölt el, ugyanis meggyőződéssel vallom, hogy Európa és a kereszténység egyugyanazon entitás, és az egyik nem lehet a másik nélkül. Iszlám Európa nem volt és nem lesz soha. Ha pedig mégis, annak már nem lesz köze a mai értelemben vett Európához. (A kételkedőknek ajánlom, gondoljanak a németországi törökök, a dániai moszlimok viselt dolgaira, követeléseire és "polgárjogi harcaira" az őket befogadó társadalom ellenében.)

3. Az új állam kormányfője - és ez több mint tanulságos - az a Hasim Thaqi, akit egykoron Kígyó néven emlegetett a nemzetközi sajtó, "gazemberként" titulált a NATO felső vezetése, és aki nem is annyira régen még listavezető volt az Interpol nemzetközi körözési lajstromán. Mert-hogy az illető veszedelmes terroristának minősült akkoriban, lévén az az idő tájt még létező Koszovói Felszabadítási Hadsereg (UCK) politikai vezetője. Emlékeztetnék rá, hogy 1993-ban terrorizmus, 1997 nyarán népirtás vádjával ítélte őt - távollétében - 10 évi börtönre a pristinai szerb bíróság, amely arról is gondoskodott, hogy negyvenezer oldalnyi (!?) bizonyító anyagot küldjön a hágai Nemzetközi Bíróságnak Thaqi háborús bűneiről, ugyanis "Thaqi a legnagyobb háborús bűnös Európában a második világháború óta". (In.: Ma-gyar Hírlap, 2003. júl. 4.) Emlékszem, hogy öt évvel ezelőtt, tranzitutasként való megjelenése a Ferihegyi repülőtéren - amikor is néhány órás fogvatartás után elengedték - mekkora politikai riadalmat okozott a Medgyessy-diplomácia állóvize számára. Hát, ennyit a Kígyóról és mozgalmas előéletéről.

Valójában azért érdekes ez nekünk, mert újabb kézzelfogható bizonyítékot szolgáltat arra, hogy a politika hatalmi játszmáiban milyen könnyen lesz valaki gazember, gyilkos, terrorista, első számú közellenség, akasztott ember, illetve ugyanő imádott, tisztelt, nemzetközi jelképpé

magasodó nemzeti hős, akiről idővel utcákat, tereket, iskolákat, könyvtárakat fognak elnevezni, és szobrai ott lesznek majd a parkok díszhelyein.

Úgy tűnik, a terroristázás, az osamabinládenezés ideje lejárt: új fogalmak, új definíciók kellenek, mert a világ a régieket már régen nem veszi komolyan, miképpen azt a Kígyó személyes sorsa is mutatja. Tartok tőle ugyanis, hogy nem ő változott meg az elmúlt tizenöt évben, sokkal inkább azok érdekei és szempontjai, akik minősítették.

4. Szerbiában ma a legtöbbet emlegetett szó a "soha": "Soha nem adjuk oda Koszovót!", "Soha nem nyugszunk bele!" stb. Ez, nekem, a magyarnak, több mint ismerős, mivel mi pontosan 88 éve nem-nem-soházunk Trianon miatt, és siralmaink a legelemibb mértékben sem találtak meghallgatásra az önhitt szerb elvárások megfogalmazásakor. Ma meg, láss csodát - (csak nem az isteni igazságszolgáltatás kezdett el működni?) -, a tolvaj Szerbia óbégat leghangosabban Európában, merthogy meglopták állítólag. Van ebben valami sorsszerű, és bár igazán távol áll tőlem minden cinizmus, azt kell mondanom, hogy zene ez az óbégatás morális füleimnek. Lám, megelőztük Szerbiát: 88 év előnyünk van a kétségbeesett, egyre erőtlenedő, egyre halkuló, egyre fájóbb, de sehova se vezető "Nem! Nem! Soha!" hangoztatásával. Náluk most, 2008-ban indult az az óra, amit nekünk 1920-ban indítottak el, vagyis, van mit behozniuk soházás terén.

Ami az új államot, Koszovót illeti, mi mást lehetne mondani egy újszülöttnak, aki előtt ott van még minden, de mögötte semmi: legyenek boldogok és eredményesek, éljék saját életüket, gazdagodjanak, építsék fel saját hazájukat saját stílusuk és elképzeléseik szerint - de mindennekfelett békében.